

De nominatie voor de Kartiniprijs was al een enorme eer, hem winnen is geweldig!

Als ik hier nadenk over het thema Vrijheid, denk ik aan vluchtelingen voor wie dat langs de grenzen van de EU nog heel ver weg is. Aan inwoners in oorlogsgebieden in Syrië. Mensen in kampen in Jemen. En Oeigoeren die in interneringskampen leven.

Wij Nederlanders weten, dit jaar 75 jaar vrijheid vierend, wat vrijheid inhoudt.

Te kunnen zijn wie je bent, te kunnen gaan waar je wil en te kunnen zeggen waar je voor staat.

Alleen niet voor iedereen die hier woont is die vrijheid zo vanzelfsprekend. Achter heel veel deuren wonen vrouwen die daar nauwelijks achter vandaan komen. Vrouwen die dat niet durven, omdat ze de taal nauwelijks spreken. Die vanuit hun cultuur geacht worden om vooral taken binnenshuis te doen. Of die hier alleen zijn, en zo weinig mensen kennen, dat ze gewoon geen reden hebben om naar buiten te gaan.

Behalve dat dat kan leiden tot niet te onderschatten gezondheidsrisico's voor henzelf, heeft het ook invloed op hun kinderen. Bedenk eens dat deze vrouwen bijna allemaal een nieuwe generatie Nederlanders opvoeden, terwijl zij nauwelijks weten hoe Nederland "werkt".

Hun eigen welbevinden heeft invloed op dat van hun kinderen. En kinderen van niet-geëmancipeerde ouders blijken lastiger hun draai te kunnen vinden.

Dat het dus belangrijk is om deze vrouwen te ondersteunen, gaf Bert van Alphen vorige week ook aan.

Bij Mijn Buuf weten we inmiddels hoe vrouwen opbloeien door zelfontplooiing.

Toen ik ruim 2 jaar geleden met een bak koffie aanschoof bij Nicole met het plan voor dit atelier, was zij ook gelijk enthousiast. Marketeer als zij is, konden we niet gelijk gaan doen, maar moesten we eerst marktonderzoek doen. We fietsten van gemeentelijke loketjes, via Vluchtelingenwerk naar andere Haagse initiatieven voor vrouwen. De reacties op het plan waren over het algemeen fijn, maar hier en daar kregen we ook flink de deksel op onze neus: "geen geld", "dat gefröbel doen ze maar in een buurthuis", "ze moeten zo snel mogelijk uit de uitkering".

En dan zie je pas waartoe vrouwen in staat zijn! Zeg jij dat ik het niet kan? Dan gaan we dus door tot we bewezen hebben dat het wel een goed plan is.

En nu staan we hier.

Mijn Buuf is het atelier waar we die verborgen vrouwen een stem en gezicht geven. Vrouwen die van ver komen: uit oorlogsgebieden, uit slechte huwelijken, huiselijk geweld, misbruik, mensenhandel of met andere problemen. Vrouwen die net als jij en ik willen dat hun kinderen veilig opgroeien in vrijheid en met onderwijs. Wij bieden hen een plek om zichzelf te zijn, om even te ontsnappen uit de dagelijkse sleur, om in anderen je eigen verhaal te herkennen.

Maar we doen meer. Voor deze wereldvrouwen, die volgens anderen niet zo interessant zijn voor arbeidsbemiddeling, omdat ze te oud zijn, laag- of ongeletterd, nauwelijks geschoold, accepteren wij ook geen "nee". Want als je je gezin tot hier hebt kunnen brengen, dan heb je talenten, lef, doorzettingsvermogen en weet je wat incasseren is.

Wij brengen die talenten in kaart en helpen deze wereldvrouwen op weg tot een participatieniveau dat hen past.

Het is mooi te zien, dat inmiddels zoveel anderen de kracht van Mijn Buuf waarderen.

Het winnen van de Kartiniprijs zien wij als een geweldige stimulans voor het werk dat wij met alle vrijwilligers bij Mijn Buuf doen.

Samen met al die andere initiatieven voor vrouwen maken we Den Haag een stukje mooier!